

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

כבוד מדמה

בסרוב ולא קבל את שרצו להעניק לו.

שמשי הכריז כל הזמן ברמז, כי לא מתאים לו ולא נאה לילד חשוב כמותו להסתובב בחברת ילדים כאלה תינוקיים. לא זו בלבד. גם בשמחות המשפחתיות בעת חתנות ושמחת בר-מצוה לא טרח שמשי לגשת לבני דודים לשוחח עמם. תמיד חפש לו ילד אחד בלבד שאתו היה משוחח בשקט בפנה כאלו ודבוריו סודות עמקים הם בתורת הקבלה. ידע שמשי וגם חשב כי כלם מקנאים בו ומאחלים לעצמם שיאות להיות חברים. לכן בכל מקום בואו היו פניו רציניות ומפחידות. כמעט ולא נמצא ילד שמצא פעם חיוך על פניו.

בכל מקום בואו מתח בקרת רעה נגד ילדים בגילו, כך חשב שייבנו כלם כי אין משלם וחשוב מכבד בכבוד עליון ממנו.

אולם התקוה הגיעה כאשר דוד קבע עמו חברותא בספורי מעשיות, ובתוך הלמוד דברו בגנות רדיפת הכבוד. אט אט השכיל להבין שמשי כי הנהגתו בחפוש אחר כבוד הייתה מאוסה על ידי כל מי שראהו. לבס של חבריו הבין כי חפץ הוא להשתנות והחלו לקרבו ולעודדו, עד שלמד כי איזהו מכבד? המכבד את הבריות ורואה את מעלתם! והמחיר לכל ילד קטן וצעיר, הוא המכבד ביותר!

רבנו מספר על כמות רבות שדבקו בתכלית עקמה, נתעו ונבוכו בדעתם הנלוזה והמשבשת. ביניהם היו הפת אנשים שאמרו שעקר התכלית הוא הכבוד. כי אף לאחר מיתה מכבדים את המת ומדברים בכבודו...

כך טעו בדעתם עד שנספס אצלם לבקש איש מכבד שיהיה רודף אחר כבוד וישיג את הכבוד, כי זהו 'איש מכבד' שיש לו כבוד רב. ומצאו אחד שהיה בעל כבוד גדול וכעסן גדול ועשו אותו למלך.

כחות רבים השקיע ר' זאב בחברת תפלה. פרטיסים סגוניים חלקו לכל ילד שנצב בזמן לתפלה בשבת בבקר, פרטיס בצבע ורד לתפלה בכח, פרטיס ירק על הקשבת קריאת התורה מתוך החמש, פרטיס כתם על ענית אמן יהא שמה... מיני מתיקה חלקו בסיום התפלה. מדי פעם אף חלקו באפן מפתיע פרטיס יקרים ללא הגרלות. כל ילדי הקהלה ידעו - את חברת תפלה אסור לפסס!

כלם התיצבו במקומות המיעדים לחברה, מלבד שמשי.

שמשי התפלל לבד במקומו, פעם בא מקדם ופעם לא, אף לא השתתף כלל בכל פעילות החברה. וזאת מדוע? שמשי טען שהוא ילד גדול-גדול ואין מתאים לו להיות בחברה, כאלו הוא ילד קטן שצריך איזה ממתק. באחת הפעמים כאשר שלח אליו המשגיח ר' זאב ממתק, לא נאות לקבל, אלא עקם את פיו בגאווה, הגביה את כתפו

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה י"ב - מבעל תפלה (8)

וְנַחֲלֵכּוּ כָּל מְקוֹמוֹת הָעוֹלָם מִיָּם לַיְבָשָׁה
וְכוּ', כַּנ"ל, בְּיַד אֵי-אֶפְשָׁר עֲתָה לַעֲלוֹת
בְּדַרְכֵי הָרְאשׁוֹנִים, כִּי עֲתָה צְרִיכִים דְּרָכִים
אַחֵרִים לְפִי חֲלוּף וְשְׁנוּי הַמְּקוֹמוֹת,

וְעַל כֵּן לֹא הָיִינוּ יְכוּלִים עוֹד לְחַזֵּר
וְלַעֲלוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמְקוֹמוֹ לְחַדֵּשׁ
כַּחוֹ הַנ"ל, אֲךָ הַרְשִׁימָה שְׁנַשְׂאָר אֲצֵל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד הֵיא גַם-כֵּן גְּדוּלָה מְאֹד, וְאִם
הַגְּבוּר הַזֶּה הוּא הַגְּבוּר שֶׁל הַמְּלָךְ הַנ"ל,
הוּא בְּיַד אֵי גְבוּר גְּדוּל מְאֹד (נִרְאָה לִי שְׂפָאן
חֶסֶר קִצָּת, וְעֵין לְמַטָּה) (כָּל זֶה הֵשִׁיב הַבַּעַל-
תְּפִלָּה לְהֶאֱנָשִׁים הַנ"ל). וְהֵם שָׁמְעוּ דְּבָרָיו,
וְתָמְהוּ מְאֹד, וְהִחֲזִיקוּ אֶת הַבַּעַל-תְּפִלָּה,
וְלֹא הִנִּיחוּ אוֹתוֹ לֵילֵךְ מֵאַתָּם (כִּי אוּלַי
הַגְּבוּר שָׂבָא עֲלֵיהֶם הוּא הַגְּבוּר הַנ"ל, שֵׁישׁ
לְהַבַּעַל-תְּפִלָּה הַפְּרוּת עִמוֹ).

וְהַגְּבוּר הַנ"ל הָיָה הוֹלֵךְ וּמִתְקָרֵב וְשׁוֹלֵחַ
בְּכָל פַּעַם שְׁלוּחָיו, עַד שֶׁנִּתְקָרַב וּבָא
אֵלֵיהֶם, וְעָמַד חוּץ לָעִיר וְשָׁלַח לָהֶם
שְׁלוּחָיו. וְנִתְיָרְאוּ מְאֹד, וּבִקְשׁוּ מֵהַבַּעַל-

וַיְהִי הַיּוֹם, וְהָיָה רוּחַ סְעָרָה גְּדוּלָה בְּעוֹלָם.
וְהָרוּחַ סְעָרָה הַזֶּה בִּלְבַל אֶת כָּל הָעוֹלָם
כָּלוֹ וְהִפִּךְ מִיָּם לַיְבָשָׁה, וּמִיְבָשָׁה לַיָּם.
וּמִמְדָּבָר יָשׁוּב, וּמִיְשׁוּב מְדָבָר, וְהִפִּיךְ אֶת כָּל
הָעוֹלָם כָּלוֹ. וּבָא הָרוּחַ סְעָרָה הַזֶּה לְתוֹךְ בֵּית
הַמְּלָךְ וְלֹא עָשָׂה שָׁם שׁוּם הֶזֶק, רַק שָׁנַכְנַס
הָרוּחַ סְעָרָה וְחִטָּף אֶת הַיֶּלֶד שֶׁל הַבַּת-
מֶלֶכָה הַנ"ל.

וּבְתוֹךְ הַרְעֵשׁ, (שְׁקוֹרִין אוּמְפִיט), תִּכְרַף
כְּשִׁחֲטָף אֶת הַתִּינוֹק הַיָּקָר הַנ"ל, רָדְפָה
הַבַּת-מֶלֶכָה אַחֲרָיו. וְכֵן הַמֶּלֶכָה וְכֵן הַמְּלָךְ,
עַד שֶׁנִּתְפָּזְרוּ כָּלָם, וְלֹא נוֹדַע מְקוֹמָם אַיִם
וְאִנְחָנוּ כְּלָנוּ לֹא הָיִינוּ בְּכָל זֶה, כִּי הָיִינוּ
עוֹלָיִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמְקוֹמוֹ לְחַדֵּשׁ
כַּחוֹ, כַּנ"ל,

וּכְשִׁחֲזַרְנוּ וּבָאנוּ, לֹא מְצָאנוּ אוֹתָם כָּלָם,
כַּנ"ל, וְגַם הָיָה הַנ"ל נֶאֱבָדָה אָז, וּמֵאֵז
נִתְפָּזְרוּ כְּלָנוּ, וּמֵאֵז אֵין אָנוּ יְכוּלִים עוֹד
לַעֲלוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמְקוֹמוֹ לְחַדֵּשׁ כַּחוֹ,
כִּי אַחַר שְׁנֵהִפִּיךְ וְנִתְבַּלְבַּל הָעוֹלָם כָּלוֹ

תַּפְּלָה הַנִּלְ, שְׂיִתֵּן לָהֶם עֲצָה. וְאָמַר
הַבַּעַל־תַּפְּלָה, שְׂצָרִיכִין לַחֲקֹר הַדָּרָךְ
וְהַהֲנָהֲגָה שֶׁל אוֹתוֹ הַגָּבוֹר כִּדִּי שְׂיִכִּיר
עַל־יְדִי־זֶה אִם הוּא אוֹתוֹ הַגָּבוֹר (דְּהִינּוּ
הַגָּבוֹר שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנִּלְ). וְהִלֵּךְ הַבַּעַל־תַּפְּלָה,
וַיֵּצֵא אֶל הַגָּבוֹר הַנִּלְ, וּבָא אֶל הַמַּחֲנֶה
שֶׁל הַגָּבוֹר, וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִם גָּבוֹר אֶחָד
מִגָּבוֹרָיו שֶׁל הַגָּבוֹר (הִינּוּ עִם אֶחָד מִהַשּׁוֹמְרִים
כִּדִּי לַחֲקֹר אִם הוּא אוֹתוֹ הַגָּבוֹר הַנִּלְ)
וַשְּׂאֵל אוֹתוֹ הַבַּעַל־תַּפְּלָה: מַה מַּעֲשִׂיכֶם
וְאֵיךְ נִתְמַבְרָתֶם עִם הַגָּבוֹר הַזֶּה? הַשִּׁיב לוֹ.
(הִינּוּ אֶחָד מִהַגָּבוֹרִים הַנִּלְ הַשִּׁיב לְהַבַּעַל־תַּפְּלָה)
מַעֲשֵׂה שְׂהִיָּה, כִּן הִיָּה. הָיִיתָ שְׂנַמְצָא
כְּתוּב בְּסִפְרֵי דְבָרֵי־הַיָּמִים שְׂלָהֶם (שְׁקוֹרִין
קְרָאוּיִנְיָקִישׁ), אֵיךְ שְׂהִיָּה רִיחַ סְעָרָה גְדוֹלָה
בְּעוֹלָם, וְהָרוּחַ סְעָרָה הִפִּךְ אֶת כָּל
הָעוֹלָם כָּלוּ, שְׂהִפִּיךְ מִיָּם לְיַבֶּשֶׁת
וּמִיַּבֶּשֶׁת לַיָּם, וּמִמְדָּבָר יָשׁוּב וְכוּ', וּבִלְבָל
אֶת כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ, וְאַחַר הָרַעַשׁ וְהַבְּלָבוּל
שֶׁנִּתְבַּלְבְּלוּ כָּל הָעוֹלָם, יָשׁוּבוּ עֲצָמָן בְּנֵי
הָעוֹלָם לַעֲשׂוֹת לָהֶם מֶלֶךְ.

וַחֲקְרוּ מִי רָאוּי לַעֲשׂוֹתוֹ מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם,
וַחֲקְרוּ וְאָמְרוּ. בְּאַשֶׁר שְׂעָקָר הוּא

הַתַּכְּלִית, עַל כֵּן מִי שֶׁהוּא מְשִׁתַּדֵּל
בְּיוֹתֵר בְּהַתַּכְּלִית, הוּא רָאוּי לְהִיֹּת מֶלֶךְ.
וְהִתְחִילוּ לַחֲקֹר מִהוּ הַתַּכְּלִית, וְהִיָּה
בֵּינֵיהֶם כְּתוּת פְּתוּת.

כֵּת אַחַת אָמְרוּ, שְׂעָקָר הַתַּכְּלִית הוּא
כְּבוֹד, כִּי אָנוּ רוֹאִים, שְׂהַכְּבוֹד הוּא הָעָקָר
אַצֵּל הָעוֹלָם, כִּי כְּשֵׂאִין נוֹתְנִין לְאָדָם
כְּבוֹדוֹ, דְּהִינּוּ שְׂמַדְבָּרִים לוֹ אֵיזָה דְּבוֹר
כְּנֻגַד כְּבוֹדוֹ, יֵשׁ לוֹ שְׂפִיכוֹת־דָּמִים, כִּי
הָעָקָר הוּא הַכְּבוֹד אַצֵּל כָּל הָעוֹלָם, וְאַפְלוּ
לְאַחַר מִיתָה מְקַפִּידִים לְתֵן לְהִמָּת
כְּבוֹדוֹ, לְקַבְּרוֹ בְּכְבוֹד וְכִיּוֹצֵא. (וְאוֹמְרִים
לוֹ, שְׂכָל מַה שְׂעוֹשִׂין, הַכָּל עוֹשִׂין לָךְ בְּשָׂבִיל
כְּבוֹדֶךָ) אַף־עַל־פִּי שְׂאַחַר מִיתָה אֵין שְׂיָךְ
מִמוֹן וְשׁוּם תַּאֲוָה אַצֵּל הִמָּת, אַף־עַל־פִּי
כֵּן עַל כְּבוֹד הִמָּת מְקַפִּידִים. נִמְצָא שְׂהַכְּבוֹד
הוּא הָעָקָר הַתַּכְּלִית. וְכִיּוֹצֵא בְּסִבְרוֹת
כְּאֵלוּ. (שֶׁל מְבוּכָה וְשִׁטוּת. וְכֵן כָּל הַכְּתוּת
הַמְבֹאָרִים לְמַטָּה, כָּלָם הָיוּ לָהֶם סִבְרוֹת הַרְבֵּה
לְדַעְתָּם הַנְּבוּכָה וְהַסִּכְלָה. וְקִצְתָּם מְבֹאָרִים
לְמַטָּה, אֶךְ רַבְּנוּ ז"ל לֹא רָצָה לְבֹאֵר כָּל הַסִּבְרוֹת
הַנְּבוּכוֹת שְׂיֵשׁ בְּאֵלוּ הַדְּעוֹת, כִּי יֵשׁ בְּזֶה סִבְרוֹת
נְבוּכוֹת כָּל־כָּף, עַד שְׂאַפְשֶׁר חַס וְשְׁלוֹם לְטַעוֹת
בְּאֵמֶת בְּאֵלוּ הַסִּבְרוֹת שֶׁל שְׂקָר, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן).

שאלות לחידודא

בחן 38אך:

מעשה י"ב מבעל תפילה (8)

- ד. מה עוד נאבד ברוח סערה?
 היד שהיה למלך
 החרב של הגבור
 שתי התשובות נכונות
- ה. למה התחילו כת אחד לחקור שהתכלית בעולם הוא כבוד, אחרי הרוח סערה?
 כי כך קבלו בקבלה
 כי רואים שהכבוד הוא עיקר אצל העולם
 שתי התשובות נכונות
- ו. האם למדת את המעשה השבוע?
 רציתי
 פעם
 פעמיים

- א. מה היה פעם אחת כשעלו כל אחד לחדש כוחו?
 היה רוח סערה גדולה בעולם
 נשארו למעלה ולא הצליחו לרדת
 היה רוח סערה רק במדינתו של הגבור
- ב. מה עשה הרוח סערה?
 הפך מים ליבשה ומיבשה לים
 הפך מדבר לישוב ומישוב למדבר
 שתי התשובות נכונות
- ג. מה עשה הרוח סערה בביתו של המלך?
 הפך את הכל
 היוזק את הכל
 חטף את הוולד של הבת מלכה

בעומק המעשה

כמה פעמים במעשה זו נתן הבעל תפילה עצה? ולמי?

כמה פעמים כתוב במעשה זו "רוח סערה"?

תשובות על מעשה י"ב מבעל תפילה (7)

איזה עוד דבר שימש הבעל תפילה אצל המלך? יועץ?

את מי מאנשי המלך אהב המלך? את הבעל תפילה והאוהב נאמן

שאלת זכות: למי שיודע את המשך הסיפור - מי מאנשי המלך לא מוזכר כאן בחלק שלמדנו

השבוע? הממונה על האוצרות של המלך

דעם רבינ'ם
אעשיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: בפקס - 1532-6519611 להודעות - 02-5345040 לקבלת הגליון באימייל - m025345040@gmail.com